

« **[Gustav Pedersen.]**

og jeg misunder ikke det ærede medlem hr. Carsten Raft den illusion, han kan leve på sålænge.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremkom med nogle udtalelser, hvorved han i nogen grad argumenterede imod ting, jeg ikke havde sagt. Det ærede medlem sagde, at jeg havde påstået, at venstre ville føre magtpolitik i Sydslesvigspørgsmålet. Det er ikke rigtigt. Nu erkender jeg, at diskussionsformen er vanskelig, når vi ikke har fortrykket, men jeg skal citere, hvad jeg sagde. Jeg sagde: det betyder blot, at der ikke er basis for at gøre noget, der kan blive indledningen til magtpolitik i grænsespørgsmålet. Det var ikke et argument imod venstre, det var et argument mod ønsket om at gennemtvinge en bestemt passus i en fredstraktat. Det er dette ønske, som jeg for mit vedkommende mener kan blive indledningen til magtpolitik. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har lov til at mene, at der ikke foreligger noget i så henseende, men det giver ham ingen adgang til at hævde, at jeg skulle have beskyldt venstre for at ønske magtpolitik i dette forhold.

Realiteten i problemet er, hvad det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fortsat klart og rent erkendte, at vi ikke har nogen adgang til at sige, at vi repræsenterer flertallet i Sydslesvigs befolkning. Dermed mister vi også retten til at fremsætte statspolitiske krav, uanset om der skulle være en mulighed for at få dem gennemført. Når vi ikke har denne ret, vil det ikke være rigtigt at prøve på en indblanding, som vi i hvert fald for vort vedkommende ikke ville finde rigtig eller, hvis vi kunne blive fri for det, finde os i for Nordslesvigs vedkommende. Her skal der jo ikke arbejdes med den forhåndenværende situation for øje, her skal arbejdes på længere sigt.

Jeg ønsker samtidig at spørge det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, om han, der jo har deltaget i rundbordskonferencen i London, tør sige, at han tror på, at det er praktisk muligt af få De Forenede Stater, England eller Frankrig til i Tysklands fredstraktat at indsætte en bestemmelse om afstemning ad åre. Hvis ikke det ærede medlem tror på det — og det er i hvert fald min opfattelse, at rundbordskonferencen ikke gav megen grund til at tro det —, vil det efter min mening også være naturligt at tale noget mindre om det. Da jeg før afbrød det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og spurgte om, hvor mange år der skulle gå, spurgte han, om det var en invitation til forhandling. Det var det ikke, men jeg synes,

at et parti, der agiterer så hårdt med den påstand, som venstre gør, skylder alle de mange mennesker, som lytter til denne tale, en lille smule besked om, hvad det i virkeligheden drejer sig om, og jeg synes også, at det skylder at give besked om, hvorvidt det selv tror, at det er muligt, altså om der virkelig skulle være sandsynlighed for at få England til at indsætte en sådan bestemmelse i fredstraktaten. Det var ikke min opfattelse, da repræsentanterne kom hjem fra rundbordskonferencen, at der var muligheder herfor.

Endelig har jeg en ganske kort bemærkning til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, der talte om de vanskeligheder, danskheden har at kæmpe med i Sydslesvig. Der er vel ingen i denne sal, der tvivler om, at når store økonomiske vanskeligheder melder sig i forbindelse med nationale stridigheder, bliver det hårde kår; en kamp bliver jo altid mere bitter, når den foregår under særlig vanskelige økonomiske forhold. Men når man ønsker støtte i denne kamp, en støtte, som hele det danske folk er villig til at yde på alle de områder, hvor det er muligt at yde den, og hvor flertallet mener det forsvarligt, så er det ikke rigtigt af dem, der heroppe skal tolke sydslesvigernes specielle krav, at yppe strid med dem, der repræsenterer flertallet i det danske folk. Det kan ikke gavne sydslesvigerne, og det giver altid et stænk af, at man regner med, at der skal ligge politik i spørgsmålet langt ud over det grænsepolitiske.

Formanden: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har ordet for en kort bemærkning.

Erik Eriksen: Må jeg have lov at sige til den højtærede statsminister, at jeg meget nødig vil have det opfattet således, at jeg skulle have beklaget mig over hans tone. Ingenlunde! Der er ingen af os, der er mimoser, så der er ingen grund til at være ked af det. Det, der skete, var vel ikke andet, end at statsministeren råbte i skoven, og som man råber i skoven, får man som bekendt svar.

Nu forstod jeg, at statsministeren mente, det var en urigtig påstand, jeg havde fremsat: at regeringen var gået arm i arm med kommunisterne — og jeg forstod, at statsministeren nu ønskede dette rettet derhen, at det havde de ikke gjort som regering. Min mening var også at gøre opmærksom på, at det var som opposition, de gjorde det. Denne arm i arm-bevægelse begyndte jo allerede i 1945 og varede så lige indtil